

กิตติกรรมประกาศ

สัจธรรมประการหนึ่งของการเขียนวิทยานิพนธ์ก็คือ แม้วิทยานิพนธ์อาจดูเหมือนเส้นทางแห่งความอ้างว้างที่ผู้วิจัยต้องเดินไปตามลำพัง ท่ามกลางอุปสรรคนานัปการที่พร้อมถาโถมจู่โจมให้ผู้วิจัยต้องหมดสิ้นเรี่ยวแรงก่อนที่จะบรรลุจุดหมายปลายทางที่ได้ตั้งเอาไว้ แต่เส้นทางดังกล่าวก็กลับไม่เคยเป็นเส้นทางอันเดียวดายที่แห้งแล้งไปด้วยหยาตผนแห่งไมตรี เพราะการเขียนวิทยานิพนธ์ทุกชิ้นคงไม่อาจประสบผลสำเร็จ หากขาดการช่วยเหลือจากบุคคลต่างๆ ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ก็ทำให้ช้อยกเว้นเช่นกัน

ท่ามกลางผู้ที่คอยช่วยเหลือให้การเขียนวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีนั้น บุคคลสำคัญที่สุดคงหนีไม่พ้น ศ.ดร.สมบัติ จันทรวงศ์ และ ศ.ดร.ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ จากมุมของผู้วิจัย หากมองย้อนกลับไปถึงวันที่เริ่มคิดที่จะเขียนวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ ผู้วิจัยยังคงระลึกได้ดีถึงแรงกระตุ้นและความเชื่อมั่นที่อาจารย์สมบัติมีอยู่อย่างไม่เสื่อมคลายว่าผู้วิจัยสามารถจัดการวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ได้อย่าง “อยู่หมัด” เช่นเดียวกับความโอบอ้อมอารีของอาจารย์ชัยวัฒน์ ที่คอยใส่ใจและมักเตือนสติให้ลูกศิษย์คนนี้ระมัดระวังไม่หลงไหลไปกับสิ่งที่ตนเองเขียน (แม้หลายๆ ครั้งลูกศิษย์คนนี้ก็กลับเลือกที่จะ “ดื้อ” ต่อคำเตือนดังกล่าว) รวมถึงการเป็นคนนำทาง ที่ช่วยบ่มเพาะทักษะการอ่านและเปิดให้ผู้วิจัยมองเห็นความงดงามจากการอ่านด้วยทบทวนปรัชญาอันยิ่งใหญ่ ถ้าหากผู้วิจัยจะมีความละเอียดใจต่ออาจารย์ทั้งสองท่าน ความละเอียดดังกล่าวก็คงไม่ใช่อะไรเลยนอกจากคุณภาพของวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้เองที่อาจไม่ได้ดีเลิศดังที่อาจารย์ได้คาดหวังเอาไว้

นอกจากบุคคลทั้งสองท่านข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังได้รับคำแนะนำอันเป็นประโยชน์จากหลายๆ ท่านไม่ว่าจะเป็นหลายๆ คำถามนำคิดของ รศ.ดร.ไชยันต์ ไชยพร ช้อวิภาภรณ์อันแหลมคมของ ดร.ยุกติ มุกดาวิจิตร คำวิจารณ์อันน่าทึ่งของ ดร.เกษม เพ็ญพินนท์ และข้อคิดเห็นอันทรงคุณค่าของ สุรัช คมพจน์ รวมไปถึงการตรวจทานตัวสะกด วรรคตอนในวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ อย่างละเอียดยิบจากศรัณย์ วงศ์ขจิต

อย่างไรก็ตาม ถ้าการเขียนวิทยานิพนธ์เปรียบเสมือนการเดินทางที่เต็มไปด้วยขวากหนามต่างๆ การเตรียมความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจก็ย่อมเป็นสิ่งสำคัญ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงต้องขอบพระคุณคณาจารย์หลายๆ ท่านที่แม้จะไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ แต่ก็ช่วยบ่มเพาะสติปัญญาให้ผู้วิจัยจนมีความมั่นคง พร้อมเดินไปในเส้นทางของการเขียนวิทยานิพนธ์ ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์อันลุ่มไม่ลงในชั้นเรียนของ รศ.ธเนศ วงศ์ยานนาวา ความลึกลับที่ได้จากการเรียน (และถกเถียง) กับ รศ.ดร.ชลิตาภรณ์ ส่องสัมพันธ์ และ ดร.เดชา ตั้งสีฟ้า

ความเพิดเพลินจากตำราของ รศ.ดร.ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร และมนต์ขลังอันเร้าร้อนจากการ
สอนของ รศ.ดร.เกษียร เตชะพีระ (ผู้เป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ผู้วิจัยหันมาสนใจชีวิตในโลกวิชาการ
อย่างจริงๆ จังๆ) รวมถึงบรรดาเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ มากหน้าหลายตาที่คอยผลักดันเปลี่ยนคำถาม
ถกเถียงสนทนากับผู้วิจัยอย่างไม่รู้จบ ทั้ง เผ่ พี่โดม แอม เอ็ก ตูล พี่อิน หลิง พี่เซน โอ้ โบว์ เจี๊ยบ
มีน ไข่ ปิ่น น้องแหวน น้องพลอย หนูแหวน ฯลฯ เป็นต้น

อนึ่ง วิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
(สกว.) เช่นเดียวกับ รศ. ธเนศ วงศ์ยานนาวา ที่เปิดโอกาสให้บางส่วนในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับ
การตีพิมพ์ใน **รัฐศาสตร์สารฉบับพิเศษครบรอบ 30 ปี (เล่มสาม)** ภายใต้ชื่อ “ปรัชญา
ประจันบาน: ลีโอ สเตรียัสกับการต่อต้านรัฐศาสตร์พฤติกรรมศาสตร์และการการเมืองให้เป็น
ปรัชญา” รวมทั้งความกระตือรือร้นของคุณสุภาภรณ์ ชาวสำอาง บรรณารักษ์ประจำห้องสมุด
ดิเรก ชัยนาม ที่คอยเสาะแสวงหาตำรับตำราที่จำเป็นสำหรับการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อย่าง
พร้อมพร้อม จึงขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ที่ลืมเสียไม่ได้คือครอบครัวของผู้วิจัย ผู้วิจัยตระหนักดีว่า เส้นทางในโลกวิชาการคือ
เส้นทางที่พร้อมสร้างความยุติธรรมให้กับคนรอบข้างเสมอ การเลือกทำงานในโลกวิชาการจึง
ย่อมหมายถึงต้นทุนที่ครอบครัวของผู้วิจัยจำต้องแบกรับ วิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ส่วนหนึ่งจึงเป็นผลจาก
การ “ชูศรีตความรัก” ที่ผู้วิจัยกระทำต่อครอบครัวของผู้วิจัยเอง ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณ
คุณพ่อเจริญจิต คุณแม่อรสา และคุณอรรถกานต์ สิทธิดำรง ที่อดทนกับความเอาแต่ใจของผู้วิจัย
ตลอดมา (และที่จะเกิดขึ้นในอนาคต) รวมทั้ง “นมเย็น” ชีสุ ้วยไกล่ฝิ่งที่ทำหน้าที่รับฟังความ
กลัดกลุ้มของผู้วิจัยจากการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณปราชญ์ในอดีตทุกท่านที่ต่างเขียนตำราถกเถียงกันจน
เกิดเป็น “โลก” ทางความคิดที่แสนบรรเจิดงดงาม ให้ผู้วิจัยได้พบว่า บางทีการมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ก็
ไม่ได้น่าเบื่อจนเกินไป

อรรถสิทธิ์ สิทธิดำรง

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พฤษภาคม 2553